

FITS

2010

Anul XVII, nr. 8, 4 iunie

Cititorii noștri sunt la fel
de inteligenți ca noi

APLAUZE

Marioaro, cum se
zice corect: flamenco
sau flamengo?

De ce? Crezi că
după asta urmează ar-
tiștii mei favoriți, de la
Flamingo Boys?

Senzațional recital de flamenco în aer liber, demonstrând că tradiționala prietenie dintre poporul român și cel spaniol continuă. Câte vreme spaniolii vor cultiva căpșuni, iar românii - o nejustificată încredere în munca necalificată.

FELII

de Lia Bugnar

Iată, în sfârșit, un spectacol lectură făcut cu un scop mai practic decât mimarea unui spectacol: pentru pregătirea textului pentru lectură, actrița Ofelia Popii a colaborat cu autoarea Lia Bugnar, contopind idei și propuneri în favoarea textului. Autoarea a mărturisit că textul nu era terminat, iar Ofelia Popii i-a oferit propuneri foarte bune, pe care aceasta le-a acceptat și le-a adaptat textului. Textul inițial și-a schimbat forma pe parcursul colaborării ceea ce demonstrează că teatrul este o artă vie în continuă schimbare. Artiștii de teatru trebuie să pășească peste orgolii și interese conlucrând în favoarea artei. Așa s-a întâmplat și cu textul Felii, care redă, cu ajutorul a opt monologuri, puncte de vedere diferite ale unor femei care au în comun un singur bărbat: președintele. Calitatea dramatică a textului reiese din situațiile dramatice prezentate (soția – devenită alcoolică și nefericită, fiica – narcomană, Margareta – iubită și nerecunoscută) și este susținută de o tensiune dramatică permanentă (relația dintre personaje, schimbarea personajului interpretat). Fiecare personaj are destinul lui, iar povestea se dezvoltă în fața ochilor noștri.

Prezența la eveniment a fost majoritar feminină, avându-le ca invitate speciale pe Anca Măniuțiu și Veronica Niculescu. În viziunea celei din urmă, textul inițial oferă imaginea unui cadran de ceas, care indică dinspre margine spre centru și încearcă să reconstituie o poveste într-un mod trist. Cheia textului ne oferă viziunea unei existențe derizorii: fiecare suntem regi și regine în viața personală, dar, pentru toți ceilalți, suntem niște jokeri. Scriitoarea ia apărarea personajului Margareta, care spune ea „e darnică, umilă, simplă”, este singura care se oferă, restul personajelor fiind de natură egotistă și egoistă.

Autoarea a fost prezentă pentru a-și apăra textul de foarfecele regizorului Radu Nica, care a tăiat fără scrupule două fraze din text. Aceasta și-a apărat textul, regizorul și-a apărat decizia, iar noi ne-am aflat undeva între cei doi, încurajând pe unul sau pe altul, dar apreciind interesul și atenția amândorura pentru detalii și justețe.

Alături de autoare s-au aflat acrițele Mihaela Mihăescu și Dorina Chiriac (care a vorbit despre experiența ei de colaborare cu Lia Bugnar).

Am rămas cu impresia plăcută că există, chiar și în România, cupluri de actori-autori sau actori-regizori, care lucrează împreună formând o echipă în afara unor

Tursib

Noi mișcăm orașul!

ÎNSEMNĂRI DIN TOKYO

Mai multe grupuri de oameni vizitează un mic muzeu de artă din Tokyo, în anul 2014, pentru a vedea tablourile salvate dintr-o Europă distrusă de război. În atmosfera impersonală dar senină, de muzeu, oamenii intră și ies din sală, cu conversațiile lor banale, discuții despre vreme, despre prânz, despre copil, despre grădinița la care merge, amintiri despre frați etc. O reuniune de familie are loc în muzeu. Sora cea mare, care rămăsese să aibă grijă de părinți în provincie, își convinge frații și surorile mai mici, pasionată de artă fiind, să se reîntâlnească în muzeu, toți muncind în diferite companii din Tokyo și fiind mai tot timpul foarte ocupați.

Piesa Însemnări din Tokyo este scrisă de Oriza Hirata și pusă în scenă tot de acesta, prin compania sa – Seinendan Theater Company. Unul dintre cei mai apreciați dramaturgi și teoreticieni ai teatrului contemporan japonez aduce un omagiu filmului lui Yasujiro Ozu, Poveste din Tokyo. Oriza Hirata preia cadrul narativ – cineva din provincie vine să-și viziteze rudele la oraș – și tema esențială, dar cine va avea grijă de sora cea mare? Oamenii care par cumva în plus în viața noastră, rude care mai mult ne încurcă, rude cu care nu mai putem comunica, relații pe care le lăsăm să moară, datorii emoționale de care vrem să fugim – aceștia sunt oamenii și genul de relații pe care Oriza Hirata le pune în lumină și le critică în mult premiata sa piesă.

Note din Tokyo e o manifestare a teatrului contemporan colocvial, un concept în teatrul japonez introdus după anii '90 de către regizor și compania de

t e a t r u
Seinendan.
Oriza Hirata
critică modul
hazardat în
care Japonia,
fără vreo linie
de ghidare și
fără timp pentru
a se maturiza

din punctul de vedere al artei teatrale contemporane, a importat drama occidentală și modul de scriere al acesteia. Ni se propune un limbaj colocvial, liber și natural, apropiat de stilul de viață și de mentalitatea contemporană a Japoniei, care să ia locul tipului special de vorbire al actorilor japonezi, a accentuării bizare a cuvintelor, impusă de gramatica distinctă a dramei occidentale. Astfel, teatrul iese din camera obscură unde putea vedea doar ceea ce dorea să vadă.

Asemenea unui tablou de Vermeer, Însemnări din Tokyo este un spectacol care, arătând ce se vede din viața oamenilor, ne luminează în același timp și partea ascunsă a acestora, a singurătății lor, a nevoii lor de a se apropia, dar fără a ști cum. Piesa e asemenea unui haiku, ea capătă sens doar la sfârșit, după cum spune Oriza Hirata. Luată pe bucăți, conversațiile par hazardate, fără vreun fir comun care să le ghideze, dar văzute în ansamblu, ele ne dezvăluie un tablou al Japoniei și, poate, al oamenilor de pretutindeni, într-un viitor apropiat: apatici, absenți, fără a putea ști vreodată cum să se întoarcă la iubire.

Ioana Mălău

esarom ROMANIA

Centrul Cultural Habitus a fost gazdă pentru două lansări de carte a unor nume rezonante pe scena teatrului românesc și internațional: Mihai Măniuțiu și Matei Vișniec.

Mihai Măniuțiu este un important pilon al scenei teatrale românești, un regizor remarcat atât internațional cât și național și un om de cultură cu preocupări variate, precum ne demonstrează această lansare. Alături de regizor a fost prezentă o „constelație de critici și fețe importante ale teatrului” formată din Ion Bogdan Lefter, Sorin Alexandrescu, George Banu, Diana Sociu (reprezentant al editurii Bybliotek) și Cristina Modreanu.

Prima carte prezentată a fost Memoriile hingherului, cel mai recent roman scris de regizor. Criticul literar Ion Bogdan Lefter anunță că această carte este „un micro-roman modular, în trei părți” în care autorul construiește o lume dezintegrată prin secvențe kafkiene sau burlești. Ediția este însoțită de desenele Iulianei Vlisan, care dau un plus de dimensiune textului.

Spațiul Cameleonic//The ever changing space//Les Metamorphoses de l'Espace, cea de-a doua carte prezentată, „nu este doar o carte, ci un album, un ghid foarte bun al spectacolelor lui Mihai Măniuțiu” ne amintește Cristina Modreanu, autoarea

notelor ce însoțesc imaginile acestui album.

Sorin Alexandrescu face o trimitere la Freud și la concepția de sens latent / sens aparent, pentru a descrie spațiul sufocant care marchează întreaga operă artistică a lui Mihai Măniuțiu, remarcând că visul urt ce macină conștiința este cel mai important element al spectacolelor regizorului, reamintite în acest album. Atât imaginile, cât și comentariile ce le încadrează, descriu și reinvie un spațiu ce se modifică ca să se pună în acord cu ceea ce regizorul vrea să simțim.

Ultima carte, Noaptea Walpurgiei sau pașii comandorului de V. Erofeev, tradusă de Mașa Dinescu, a fost prezentată chiar de regizor, care are o montare după acest text la Teatrul Național „Lucian Blaga” din Cluj Napoca. Geniul lui Erofeev, prezent și în această piesă, trece dincolo de spectacol, motiv pentru care regizorul a ținut ca textul integral să însoțească această montare.

A doua lansare, deși nu a avut un număr la fel de mare de invitați, a fost la fel de animată, poate din cauza prezenței

continuare în pagina 3

Coridorul de foc

În seara zilei de 1 iunie, Compania Salamandre a revenit în centrul istoric al Sibiului pentru a susține o nouă demonstrație de curaj și măiestrie. Spectacolul, intitulat Coridorul de foc, s-a desfășurat pe pietonala Nicolae Bălcescu – Piața Mare, aducând în atenția publicului câțiva dintre cei mai de seamă artiști francezi.

La ora 22:00, bulevardul Nicolae Bălcescu a fost invadat de o muzică dumnezeiască, trilarile sopranei cuibărindu-se în sufletele spectatorilor care urmăreau cu mult interes scena ce se derula în fața lor. Artiștii, înconjurați de sfere luminoase, globuri de foc ce scânteiau în puterea nopții, înfățișau creaturi mitice, deplasându-se haotic în spațiul înconjurat de nenumărați spectatori. Realitatea înconjurătoare se estompa, rămânând doar frumusețea momentului. Curată terapie! Însă la scurt timp, vraja se destramă, artiștii pornind în pași de dans de-a lungul bulevardului, urmați de un car alegoric care, totodată, era și suportul boxelor și al ustensilelor ce serveau la executarea coregrafiei ce amintea de spectacolele de magie din vremuri mai îndepărtate. Joaca cu focul a continuat și în

Piața Mare, unde efectele pirotehnice erau la loc de cinste. Perechi de dansatori care se mișcau în interiorul unor cercuri de foc, artificiile, muzica ce pare să se reverse din alte sfere și un bătrân care pășea desculț și nestingherit prin flăcări - sunt câteva aspecte care au contribuit la uimirea și entuziasmul spectatorilor prezenți. Senzația că eram martori la un eveniment miraculos era sporită și de aspectul artiștilor, care purtau cu mândrie costume deosebite în nuanțe de roșu, negru, și un machiaj elaborat. Finalul a urmat brusc, cu flăcări ce s-au înălțat în văzduh pentru câteva secunde. Oamenii păreau nedumeriți, nevenindu-le să creadă că spectacolul a ajuns la sfârșit, că s-au scurs atât de repede 45 de minute și mult timp după final, au rămas muți în fața artiștilor care își adunau instrumentele, așteptând parcă să urmeze o continuare. Unul dintre membrii trupei a pășit în față, anunțând că a doua zi spectacolul se va juca din nou, moment în care aplauzele au izbucnit cu frenezie. Mulți dintre cei prezenți erau auziți cum promiteau să revină, emoția lor nefiind greu de înțeles, căci tocmai asistaseră la un eveniment nemaiauzit în țara noastră, deplin conștinți de faptul că o astfel de ocazie ar mai putea fi întâlnită doar peste ani și ani.

Lucia Bucurenciu

Spectacol itinerant pe Corso

Salamandrele de foc

Francezii care au dansat cu focul și-au făcut loc, la propriu, într-un coridor de foc, începând cu Bulevardul Bălcescu și terminând cu Piața Mare, unde s-au desfășurat nestingheriți într-un refugiu circular în care s-au putut jongla în voie cu focul fără a le mai purta grija spectatorilor. Bulevardul a fost luat la pas de Salamandre cu carul lor de foc. Îmbrăcați în negru și pictați pe față într-un mod care ne amintește de cultura indienilor, țineau în mâini torțe lungi pe care le făceau să danseze în aer cu o ușurință asemeni bătăii aripilor lui Phoenix.

Din loc în loc, convoiul aprins de foc și muzică de tobe rituale se oprea pentru dansuri individuale sau sincronice. Torțele erau atât de lungi, încât, la un moment dat, trecerea lor printre terasele de pe Corso îți dădea emoții. Ajunși lângă fântâna de la Telefoane, spectacolul s-a desfășurat în jurul ei ca într-o fânână fluidă de foc. Spectatorii se adunau atât de strâns în jurul lor încât voluntarii au fost nevoiți să facă un cordon uman pentru a-i proteja pe aceștia de eventuale incidente nedorite și neprevăzute.

Salamandrele de foc au aprins Piața Mare care aștepta într-o liniște de noapte râul de foc care se anuța din depărtare prin pietrele arzătoare lăsate pe piatra cubică. Actorii s-au jucat cu bile de foc pe care le aruncau înspre spectatori și care se întorceau asemeni unui câțel smucit în lesă. Mâinile unora răspândeau publere de flăcări pe jos și iar altele turnau foc asemeni ceaiului turnat în cescuțe. Evantaiile de foc și umbrelele aprinse au fost doar câteva din numerele deja obișnuite folosite de jongleurii de foc până când aceștia au scos din „armamentul” din dotare și artificiile care au făcut deliciul publicului stârnind ropote de aplauze și țipete de încântare. 45 de minute de foc au făcut ca lumea să uite de frig într-un început de iunie mai puțin prietenos din punct de vedere meteo cu care, însă, ne-am obișnuit, de-a lungul atâtor ediții de festival.

Adina Katona

continuare din pagina 2

simbolice foarte personale”, lansând invitația către public de a explora prin lectură universul creat de autor, ce atât în poezie, cât și în dramaturgie stă la granița absurdului. Ultima personalitate care a luat cuvântul în această întâlnire a fost dramaturgul însuși, care în loc să țină un discurs tezist, a ales să povestească câteva anecdotă care au arătat sursele scrierilor sale, amintind, în același

carismatice a lui Matei Vișniec. Dramaturgul este „un fenomen, atât prin discreție, cât și prin prezență” admite Constantin Chiriac. Un număr mare de cărți a patronat masa din mica încăpere din Centrul Cultural Habitus, dovadă a unei personalități și cariere profilice. „E mult de citit când vine vorba de Matei Vișniec, nu numai de privit” admite criticul Ion Bogdan Lefter, invitat să vorbească despre opera autorului și de legătura sa cu acesta. Despre teatrul colegului său de breaslă, el spune că „ia naștere din paradigma poeziei sale, o poezie stranie, cu dimensiuni parabolice și

timp, că munca unui dramaturg este de a depista situațiile cu caracter dramatic din lumea ce-l înconjoară.

Fie că aveți șansa să vedeți spectacolele lui Mihai Măniuțiu sau după piesele ori poeziile lui Matei Vișniec, cărțile lansate în dimineața zilei de 1 iunie sunt adevărate obiecte de colecție pentru orice consumator de cultură, amprente în istorie a unor personalități remarcante și dovezi a unor acte artistice ce, nu-i așa?, sunt efemere prin propria lor construcție.

Diana Moga

Aurul poate da strălucire teatrului, la fel și economiei.

Proiectul Roșia Montană.
Un proiect pentru România.

GOLD
CORPORATION
Roșia Montană

Sușținem Festivalul Internațional de Teatru
Sibiu 2010

AL NAMROOD

Sala Thalia, ora 19.00

autor:

His Highness Sheikh Dr. Sultan bin Mohammed Al Qasimi,
Member of the Supreme Council and Ruler of Sharjah

Regia: Almonsef Alsouissi

Decorul: Almonsef Alsouissi

Costumele:

Eng. Abdul Kareem Awad & Dr Waheeba Rashed

Coregrafia: kamal Zubair

Muzica: Sulaiman Alabdullat – Saqer Edrees

Piesa „Al Namrood”, scrisă de Dr. Sultan bin Mohammed Al Qasimi, este o adaptare istorică, întrucât ea abordează legendele și evenimentele din vechime în context contemporan.

Al Namrood bin Kanaan, rege al Babilonului și al Regatului Ashur, și-a arogat rolul de Dumnezeu. El a devenit celebru pentru guvernarea despotică, omorând oameni nevinovați și pașnici, și confiscând proprietăți, bogății și libertăți. Dar dreptatea divină a cerut ca viața

acestui tiran să fie curmată de mâinile celor oprimați. Ei s-au adunat pentru a-l îngropa sub pantofi, lovindu-l în cap și răspunzând astfel la propria lui cerere de a-i salva viața și a omorî fânțarul care i-a intrat în creier și îi amenința existența și guvernarea.

Acesta este un semn pentru toți tiranii acestei lumi să își învețe lecția și să înceteze a mai folosi în van noțiuni precum pace, dreptate și justiție.

XTREME (ROU)

VERTICAL

Fațade Hotel Ibis și Ramada, ora 23.00

Regia: Dorel Moiş

Coregrafia: Dorel Moiş

Cu: Dorel Moiş, Casian Bădescu, Alina Ulmeanu,
Andreea Dumitracu, Luminița Brad

Un spectacol de teatru de stradă, pe o scenă neconvențională: fațada unei clădiri. Sfidând gravitația, acrobații de la Xtreme dansează la înălțime. Corpurile lor devin paralele cu solul, în vreme ce picioarele se sprijină pe scena improvizată. Trupa îmbină dansul cu acrobația și gimnastica, folosind elemente preluate din sportul extrem. Coregrafia conține elemente de acrobație cu grad mare de dificultate la sol. De această dată, acrobațiile se desfășoară la metri deasupra pământului. Fațada clădirii și corpurile acrobaților sunt, în același timp, ecran de proiecție pentru o animație care susține spectacolul. Totul are ritm. Muzica întregeste spectacolul, atât în plan imagistic, cât și coregrafic.

Concept și realizare: Xtreme, trupa de acrobați pentru care nimic nu e imposibil.

TEATRUL ODEON (ROU)

PYRAMUS & THISBE 4 YOU

Teatrul Național „Radu Stanca”, ora 19.00

după W. Shakespeare

Traducerea și adaptarea Andrei Marinescu

Regia: Alexandru Dabija

Scenografia: Cosmin Ardeleanu

Visuals: Casa Gontz

Cu 1. Mircea Constantinescu, Dorina Lazăr, Oana Ștefănescu, Antoaneta Zaharia, Ana Maria Moldovan, Paula Niculiță, Rodica Mandache, Mihai Smarandache, Marius Damian, Pavel Bartoș

2. Ionel Mihăilescu, Marius Damian, Mihai Smarandache, Rodica Mandache, Ana Maria Moldovan, Gabriel Pintilei, Mircea Constantinescu, Oana Ștefănescu, Paula Niculiță, Antoaneta Zaharia, Pavel Bartoș

3. Marius Damian, Pavel Bartoș, Rodica Mandache, Gabriel Pintilei, Mihai Smarandache, Mircea Constantinescu, Oana Ștefănescu, Paula Niculiță

PARTENER
DE COMUNICARE

vodafone

TEATRUL NAȚIONAL „RADU STANCA”
SIBIU (ROU)

FAUST

Hala Libra, Balanța, ora 22.00

după J. W. Goethe
Traducerea: Șt. A. DoinașScenariul și regia:
Silviu PurcăreteDecorul și luminile:
Helmut Stürmer
Costumele: Lia Manțoc

Muzica originală:

Vasile Șirli

Orchestrația:

Doru Apreotesei

Video: Andu

Dumitrescu

Asistent scenografie:

Daniel Răduță

Cu: Ilie Gheorghe (Faust)
Ofelia Popii (Mefisto)

TEATRUL EVREIESC DE STAT (ROU)

MISS DAISY ȘI
ȘOFERUL EICasa de Cultură a Sindicatelor, ora 21.00
de Alfred Uhry

Regia: Claudiu Goga

Scenografia: Ștefania Cenean

Ilustrația muzicală: Vasile Manta

Cu: Maia Morgenstern, Mircea Rusu, Mircea Drîmbăreanu

După ce-a mai distrus o altă mașină nou-nouță, Miss Daisy, văduva unui fabricant evreu bogat, e forțată de fiul ei, Boolie, să renunțe la șofat. Boolie îi angajează un șofer negru, pe flegmaticul și înțeleptul Hoke. La început, relațiile dintre cei doi sunt tensionate, Miss Daisy având întreaga aroganță a poziției ei sociale, o serie de prejudecăți precum și o limbă ascuțită. Dar cu timpul, confruntându-se și cu problemele segregării și antisemitismului, situația se schimbă și cei doi se apropie unul de altul.

**JTI este partener și susținător
al marilor evenimente și instituții
culturale din România:**

- Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu
 - Festivalul și Concursul Internațional George Enescu
- Festivalul Internațional de Scurt și Mediu Metraj NextT
 - Festivalul Internațional de Film Transilvania
 - Opera Națională din București
 - Universitatea Națională de Arte

Cronica de pe lângă teatre

Înainte de a începe, doresc să menționez că am o vastă experiență în teatru. Nu am intrat, propriu zis într-un teatru în viața mea dar 8 ani de zile în drumul meu spre școală se aflau două teatre în direcția cărora, uneori, mă uitam. Și am avut și o prietenă care a avut un prieten care făcea teatru. Dar lipsa mea de cunoștințe este un avantaj. Pot analiza piesele fără vreo idee preconcepută. Ba chiar fără să le văd, ca să fiu perfect echidistant față de subiect. Astăzi, complet alte piese decât ieri, în aceeași ordine aleatoare cu care v-am obișnuit.

A fost odată...

Trace Theatre (GBR)

A fost o dată ca niciodată ceva de care nu-și amintește nimeni, pentru că tipul care a văzut toată faza era puțin beat. La un moment dat s-a gândit să noteze ce vede, ca să nu uite, dar nu avea nici un carnețel la îndemână și i-a fost lene să caute unul, convingându-se singur că nu e destul de beat încât să uite și sigur o să noteze a doua zi dimineață, când se trezește. Evident a uitat tot. Piesa e o serie de scuze și regrete. Se întâmplase ceva foarte interesant.

Viața Insectelor

Pink Monkey Creative Group (GBR)

Viața insectelor este extrem de plictisitoare. Mișună, mănâncă și cam atît. Dacă nu nimeresc să se plimbe pe sub un bocanc, mor de bătrînețe la venerabila vîrstă de două săptămîni. Așa că piesa prezintă singurul lucru plăcut pe care poți să-l faci cu niște insecte: să le prăjești cu lupa.

Acasă la tata

Teatrul Act (ROU)

Piesa prezintă drama unui tînăr întors cu treabă în orașul natal, unde este nevoit să stea acasă la tatăl lui. Acesta umblă prin casă în chiloți, pentru că e casa lui și face ce vrea, mănîncă extrem de mult usturoi pentru că dacă nici la el acasă nu are voie, atunci unde,

și nu lasă pe nimeni să se atingă de telecomanda de la televizor pentru că e cumpărat din banii lui, munciți, că el n-a avut tată care să-l trimită la facultate și să-i plătească toate taxele, ca alți ingrași leneși care vin acasă cu figuri de intelectual.

Din străbuni până-n prezent

Quanzhou Marionette Troupe (CHN)

O piesă de teatru-documentar, care prezintă toate lucrurile care nu s-au schimbat deloc în ultimele milenii. Oamenii mănîncă pe gură, ca și atunci, merg din picioare și când dau cu degetul mare de la picior într-un prag, înjură.

Visul unei nopți de vară

Teatrul Vienez de Copii - "Copiii joaca teatru"

O poveste clasică de vară este prezentată pe înțelesul copiilor. O domnișoară încearcă să doarmă într-o noapte extrem de călduroasă și are coșmaruri încontinuu, zvrîcolindu-se prin pat și transpirînd. Dimineața se trezește obosită și plină de sudori pe ea.

Vila

Until Thursday Theatre Company (GBR)

Niște români încearcă să își construiască o vilă în stilul clasic național. Au cumpărat pămînt într-un sat periferic și de trei ani tot încearcă să facă rost de materiale ieftine. Mai fură un stîlp de beton de la C.A.P.-ul comunal dezafectat, mai găsesc niște bolțari într-un zid de la fosta fermă de porci, mai plătesc niște muncitori de la drumuri și poduri în rachiul să piardă niște saci de ciment pe la ei prin curte. Încet dar sigur, vila se construiește și o să intre și ei în rîndul lumii bune. Trebuie doar să se întorcă un văr din Spania care pune termopane la mîna a doua și totul e gata.

Radu Alexandru

La Cisnădioara s-a dat verde la cavaleri

Cum mi s-a părut un loc bun de unde să te simți bine, am decis să mă duc încă o seară la Cetatea anterior cunoscută ca biserică sau invers de la Cisnădioara, unde trupa Transversal Theater, de pe axa California-Amsterdam a jucat The Green Knight - Cavalerul Verde. Am tras aer în piept, uitîndu-mă la împrejurimile crude și am simțit cum un sentiment verde îmi umple plămîni. Instinctul îmi spunea că spectacolul se potrivește cu locul.

De data asta, ca măsură de precauție mi-am luat ciocolățele la mine, în caz de iar se vorbește despre tort sau alte chestii dulci și mi se face poftă. Nu a fost cazul, dar tot le-am mîncat. Sala a fost din nou plină, dar de data aceasta, scena a fost poziționată invers, făcîndu-mă să am senzația că de fapt noi suntem pe scenă și ei se uită la noi cum ne uităm la ei, ceea ce a creat o confuzie în capul meu.

Piesa a fost jucată minimalist, de doar patru actori, care au făcut vreo 10 roluri în total, și un cal de plastic căruia îi văd un viitor mare în domeniul actoriei. Era cel mai convingător cal fals pe care l-am văzut în viața mea. Ca scenariu, piesa mi-a amintit de *Monty Python and the Holy Grail*. Același tip de umor absurd, pus într-un context medieval, combinat, însă, cu niște proiecții ce i-au dat un aer de originalitate. O singură chestie nu am înțeles, în schimb. La un moment dat piesa este întreruptă de proiecția unui monolog al unei fete-mercenar despre filosofia ei de viață și maceta, văzută ca extensie a sinelui. Un monolog încărcat de semnificație și bine realizat dar care, după umila mea părere, era prea serios pentru o piesă care în rest nu a dorit decât să amuze. Mi s-a părut că e ca și cum ai pune înghețată pe pizza. Ambele sunt bune separat, dar nu pre au ce căuta una peste alta.

Per total am rîs și m-am relaxat. Piesa nu s-a luat în serios și nici nu a vrut să ne dea jos de pe eul liric cu sensuri profunde. Dacă ați ratat-o alaltăieri, o mai puteți vedea o dată și azi, ceea ce vă și recomand. Verde să fie, asta e cel mai important.

Radu Alexandru

FITS 2010. Questions by Academia Cațavencu

Vrei un tricou? Sau chiar două?
Nu ezita: îmbracă-te!
Unde ne găsești?
Simplu: la Teatrul Național „Radu Stanca”.
Grăbește-te. Măine va fi mai rău!

Vlad Ivanov: „Cercul cu mijloacele de transport în comun”

Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu continuă. Miercuri seara m-am întâlnit cu Vlad Ivanov. Domnu' Bebe, îl știți. Mi-a făcut o deosebită plăcere. Vlad Ivanov nu se pricepe numai la substantive și nu are de-a face doar cu gramatica filmului. Este exact genul de actor de teatru cu care aș fi în stare să stau de vorbă în autobuzul 104 preț de un traseu complet tur-retur, la oră de trafic maxim.

Reporter: Domnu' Ivanov, mai stați în garsoniera aia de la Pieptănari?

Vlad Ivanov: Nu mai stau. Din fericire, mi-am cumpărat și eu prima casă.

Rep: Prin programul ăla?

V.I.: Nu. E ca și inexistent. Nu cred că oamenii au reușit să își cumpere casă.

Rep: Domnu' Bebe. Vă strigă lumea pe stradă „Domnu' Bebe”?

V.I.: Nici chiar așa, dar am parte de întâmplări foarte amuzante. După rolul din 4,3,2, o domnișoară din 104 – pentru că nu am mașină și cercul cu mijloacele de transport în comun – a vrut să îmi cedeze locul. M-a amuzat. Mi-a spus foarte serioasă că „Un actor de talia dumneavoastră nu trebuie să meargă cu autobuzul”.

Rep: Fanii dumneavoastră sînt extrem de politicoși.

V.I.: Să-ți spun o fază drăguță. Mergeam pe stradă și m-a oprit un domn care mi-a spus: „Domnu' Ivanov, să știți că sînteți un fan de-al meu.”

Rep: V-am văzut într-un interval de o săptămîină atît la Gala Premiilor Gopo cît

Foto: Augustin Bucur

și la Gala UNITER. Ați intrat în mainstream. Sînteți celebru.

V.I.: Nu. Adevărul este că am avut două roluri foarte bune anul ăsta și de aceea am fost nominalizat. A fost foarte frumos că am luat și Gopo și UNITER.

Rep: E mai greu în teatru? E mai greu în film?

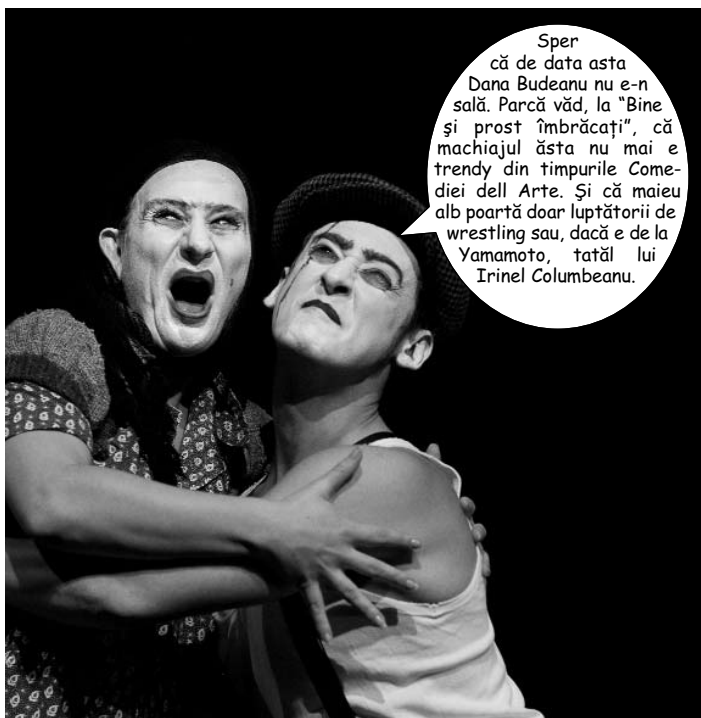
V.I.: Cred că mijloacele de expresie fac diferența și, am mai spus și în alte interviuri, îmi pare rău că în România nu există o facultate care să se ocupe foarte mult și bine de actoria de film. La UNATC se fac cîteva ore de actorie de film, dar sînt insuficiente. Fiecare, dacă are șanse să joace într-un film, își face ucenicia pe platou.

Rep: Nu v-ați gîndit să vă alăturați colegilor, Dragoș Bucur, Alexandru Papadopol și Dorian Boguță, să țineți cursuri de actorie de film la atelierul lor?

V.I.: Mi-au povestit despre proiectul lor și mi s-a părut o chestie lăudabilă, pentru că oamenii care își doresc, mai ales cei tineri, pot să învețe de la ei, care chiar fac film. Eu, din fericire pentru ei și din păcate pentru ceilalți, sînt foarte ocupat în perioada asta, să duc proiectele la capăt.

Rep: La ce lucrați acum?

V.I.: La un serial TV spaniol pentru Canal Plus.

Sper că de data asta Dana Budeanu nu e-n sală. Parcă văd, la „Bine și prost îmbrăcați”, că machiajul ăsta nu mai e trendy din timpurile Comediei dell'Arte. Și că mai eu alb poartă doar luptătorii de wrestling sau, dacă e de la Yamamoto, tatăl lui Irinel Columbeanu.

Tablou din *Cicatricea*, un spectacol de actualitate, despre rănilor contemporane cauzate de alienarea individului și decizia neinspirată de a merge noaptea, prin cartierele rău famate.

Stimați spectatori, pentru piesa următoare avem nevoie de doi voluntari care să țină puțin tuba aia, cît se duce colegul nostru să-și cumpere un bilet la Scooter.

Fanfara explozivă în acțiune. Un concert energic, inspirat, memorabil, exact așa cum obișnuia să fie Goran Bregovic la prima dintre cele cîșpe vizite în România.

Rep: Sper că nu este o telenovelă.

V.I.: Nu, este un canal foarte serios, cam cum e HBO-ul la noi. Publicul lor e puțin mai sus decît cei care se uită la telenovele.

Rep: Ce rol aveți?

V.I.: De mafiot rus.

Rep: Aha, doar v-ați învățat.

V.I.: Da, ai văzut *Concertul*.

Rep: Da, în schimb, pe scena teatrului nu v-am văzut. Frecventez mai mult cinematografele. Apropo, publicul dumneavoastră de teatru e același cu cel de film?

V.I.: Cred că sînt oameni care gustă mai mult teatru decît film. Poate subiectele sînt de vină. Chiar am fost întrebare de ce regizorii tineri fac filme numai cu atmosferă întunecată, neagră. Le dau dreptate. E dreptul lor, au trăit în acea perioadă, iar dacă ești artist poți să exorcizezi aceste lucruri în mod artistic.

Rep: Cît ați cîștigat în ultimii ani din filme?

V.I.: M-a întrebare un coleg cît am cîștigat pe o reclamă. I-am spus că este un contract confidențial și nu îi pot spune. Mi-a zis: „Bine, confidențial, dar cît?”.

Rep: Aveți DEX acasă?

V.I.: Da, ca orice om care se respectă.

Rep: Apropo de *Politișt*, *adjectiv*, nu vi se pare că politicienii români au probleme de limbaj. Nu sînt cam multe adverbe în politică?

V.I.: Asta se vede foarte clar. Trebuie doar să te uiți la știri cinci minute. Unii sînt chiar agramați. E trist că la conducerea țării ajung și oameni dinăștia, dar știți cum e, nu există pădure fără uscături.

Rep: Ați apucat să vedeți vreun spec-

tacol din festival?

V.I.: Din păcate, nu. M-am întors acum două zile din Spania, stau trei săptămîni și plec înapoi o lună, după care plec în altă parte, la o altă filmare. Sînt foarte presat de timp. Mi-aș fi dorit foarte tare să văd *Faust*. Am auzit că aseară a fost un spectacol extraordinar cu o trupă israeliană de dans. Toată lumea vorbește despre asta.

Rep: Ce v-a plăcut să jucați în viață?

V.I.: Nu am un rol preferat, dar sînt roluri pe care le joc cu foarte multă plăcere. De exemplu, acum joc la Teatrul Național în *Un duel*, de Cehov, în regia lui Sandu Dabija. La Bulandra am jucat în *Elisabeta Bam*, un spectacol care mi-a pus în valoare paleta mea de actor. Îmi doresc să joc în spectacole bune, alături de actori buni. Degeaba ai un rol ofertant sau chiar rolul principal, dacă actorii nu vor să joace sau nu le place spectacolul.

Rep: Pe unde-ați mai jucat, domnu' Bebe?

V.I.: La Teatrul Național în *Jocul lelelor* de Camil Petrescu, *Burghezul gentilom* de Molière, *Un duel* al lui Cehov și, bineînțeles, piesa cu care am venit la Sibiu, *Firmituri*, în regia Dorinei Chiriac și scrisă de Lia Bugnar, pe care o jucăm la Green Hours. E un loc foarte cald pentru noi, un punct de reper pentru teatrele în spații neconvenționale. Ceea ce face Voicu Rădescu acolo este un lucru extraordinar. Este un prieten de suflet și un om care înțelege să facă artă într-un anume fel și se luptă foarte mult să facă asta.

Rep: Din actorii foarte tineri vă place vreunul? Promite careva?

V.I.: Am auzit foarte multe despre Ofelia Popii. E mult mai tînără decît mine. Chiar

îmi doream să o văd în *Faust*. O să vin special la Sibiu pentru spectacolul ăsta.

Rep: Cînd o să vă vedem la *Danse pentru tine*?

V.I.: Niciodată. Serile de după filmările la *Concertul*, atît la Paris cît și în România, am ieșit să dansăm. Am făcut ore speciale, nu numai în cadrul facultății de Teatru și Film, ore de dans de societate și latino-americane.

Rep: Dar în *State de România*?

V.I.: Nu. E un alt gen de film, abordare, scenariu. Sînt oameni care îmbrățișează chestia asta. E alegerea lor. În carieră trebuie să știi ce vrei, ce drum alegi. Deocamdată, eu am foarte mare grijă de cariera mea și sper să fie OK.

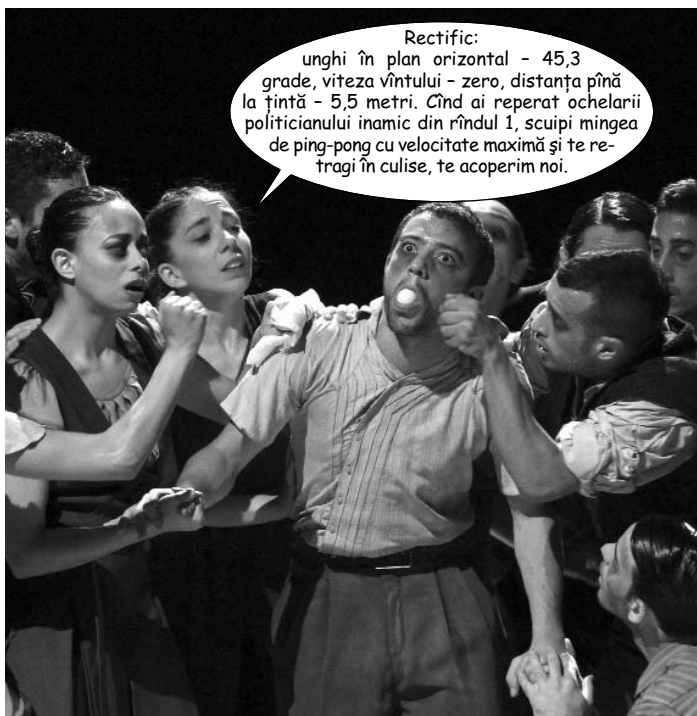
Rep: Care vi se pare cel mai frumos oraș din România ținînd cont de faptul că în ultima vreme ați ieșit foarte des în afară, la festivaluri?

V.I.: Chiar astăzi vorbeam că toate lucrurile importante se întîmplă în București și toată lumea vine acolo că e capitală. Dacă toate aceste lucruri s-ar muta la Sibiu, Cluj, Brașov și Timișoara, Bucureștiul s-ar schimba. Sînt orașe frumoase. Ceea ce face domnul Chiriac la Sibiu este extraordinar. Oamenii sînt mîndri că festivalul ăsta se întîmplă în orașul lor.

Rep: Tema de anul acesta a festivalului este *Questions*. La ce întrebări nu ați găsit încă răspunsul?

V.I.: La foarte multe. Dar avînd doar 41 de ani, sper ca pînă la o vîrstă venerabilă să găsesc răspunsurile.

Simona Rădoi

Rectific:
unghi în plan orizontal - 45,3
grade, viteza vîntului - zero, distanța pînă
la țintă - 5,5 metri. Cînd ai reperat ochelarii
politicianului inamic din rîndul 1, scuipi mingea
de ping-pong cu viteză maximă și te re-
tragi în culise, te acoperim noi.

Instantaneu școală din *Cocoșul*, un spectacol eveniment care întărește ideea că, dacă scenografia și costumierii se aprovizionează coresponsuzător, teatrul contemporan poate fi o armă eficientă împotriva opresiunii.

Vă mulțumim! Vă iubim!
Și, cum ar spune colegul nostru
Pepe, soțul Oanei Zăvoranu, putem
continua excelența noastră recital
la o nuntă, un botez sau o tăiere
de moț specifică gînteii
noastre latine.

Expertele în flamenco sosite la festival au demonstrat, dacă mai era cazul, că româncele noastre sînt mai frumoase, dar mai greu de satisfăcut. Ai nevoie de cel puțin trei maneliști și două mese pline ca să le convingi să danseze.

Remember FITS

Azi: ediția din 2004.

Mîine: cine știe?

Ultimul mandat la președinția României al lui Ion Iliescu. Întrucît românii fumau în draci, în acel an, nervoși, Akira Emoto, cunoscut din *Zatoichi*, remake-ul din 2003 pentru fanii genului, vine la Festivalul Internațional de Teatru de la Sibiu ca să le explice românilor timp de o oră despre *Efectul dăunător al tutunului*. Teatrul Luni de la Green Hours e de acord, punînd în scenă cu această ocazie spectacolul *Zi că-i bine*. Firește, spectatorii fac terapie prin dans pe stradă, pe Nicolae Bălcescu, alături de camerunzeii de la

Black Roots, legînd astfel prietenii strînse în eventualitatea în care Năstase ar fi cîștigat alegerile jumătate de an mai tîrziu și ar fi trebuit să se emigreze în masă în Congo. Oricum, la festival a apărut și compania Art & Shock Theatre din Kazakhstan, cu o ofertă last minute: *Înapoi în URSS*. În cele din urmă, toată lumea s-a calmat la un *Rom și stafide*, servit alături de irlandezii de la Noggin Theatre, după care au spart gașca urcîndu-se în *Trenul fără naș*, condus de Iris. A fost, într-adevăr, un an greu.

Strada vorbește, noi o ascultăm

Plimbăreți cum ne știți, am dat o raită pe străzi, să legăm prietenii noi cu oamenii veniți la FITS. Nu am reușit să facem schimb de id-uri de mess cu nimeni, însă ne-am dat seama că nu sîntem singurii care nu sîntem din Sibiu.

Răzvan, fost actor amator

Nu prea am apucat să văd spectacole pentru că am fost la muncă, deși mi-ar fi plăcut pentru că timp de trei ani am fost într-o trupă de teatru de amatori.

Răzvan, Sibiu

În urmă cu trei ani am ajuns, întîmplător, la FITS. Mi-a plăcut foarte mult ce se întîmplă aici și tot revin. Sînt spectacole pe care le pot vedea și în timpul anului în România, dar este fantastic pentru că sînt artiști veniți din afară pe care este posibil să nu îi văd niciodată, neavînd posibilități financiare mari.

Andrei, Brașov

Clar, festivalul este cel mai important lucru care se întîmplă în Sibiu și toată lumea are de cîștigat din asta. Cred că nu este locuitor în oraș care să nu îi fie recunoscător domnului Chiriac pentru ceea ce a făcut în Sibiu. Este o mare deschidere și o mare șansă pentru orașul nostru.

Cornel, Sibiu

Este al treilea spectacol la care merg anul acesta și, normal, sînt nerăbdătoare. Mai ales că mi-a spus o prietenă că actorii sînt frumoși foc și dansează senzațional.

Diana, Sibiu

Îmi place că sînt oamenii mai veseli pe străzi, că se opresc din drumul lor și privesc încîntați spectacole, că e centrul plin de părinți cu copii de mîină, că sînt oameni în vîrstă care stau cu gura căscată și, mai ales, mă bucur că nu am auzit pe nimeni să i se furat portofelul în toată aglomerația asta. Dacă eram în București discutam altfel...

Ovidiu, București

Ce să zic? Nu am văzut nici un spectacol, că nu am timp. Am un magazin în centru și, de cînd a început festivalul e foarte aglomerat. Plec seara tîrziu de acolo. Dar lasă, că am timp să merg la teatru în restul anului.

Mariana, Sibiu

Vin de zece ani la acest festival și mă bucur că an de an crește și devine din ce în ce mai bun. Mi-ar plăcea să avem și noi așa ceva în Timișoara.

Carmen, Timișoara

Din păcate am BAC-ul și nu prea am timp de spectacole, dar am fost anul trecut și am văzut niște chestii foarte faine. O să recuperez anul viitor, cu siguranță!

Răzvan, Sibiu

Noi locuim în Germania, dar venim în fiecare an să ne vizităm rudele și mai tragem cu ochiul și la festival. Normal că ne place. Cînd am plecat noi din România nu credeam că o să fie posibil așa ceva vreodată.

Veronica, Stuttgart

Exclusiv pe perioada FITS 2010:

Ofertă specială de abonare

**Nu pierde din ochi
oferta noastră!**

Trimite cuvîntul **CAȚAVENCU**
prin SMS la 7455* și te poți abona la

Academia Cațavencu

pe 4 luni.

Ba mai mult, primești revista, gratuit, încă o lună.

Valoarea unui SMS este de 10 euro plus TVA, la cursul BNR din ziua plății.

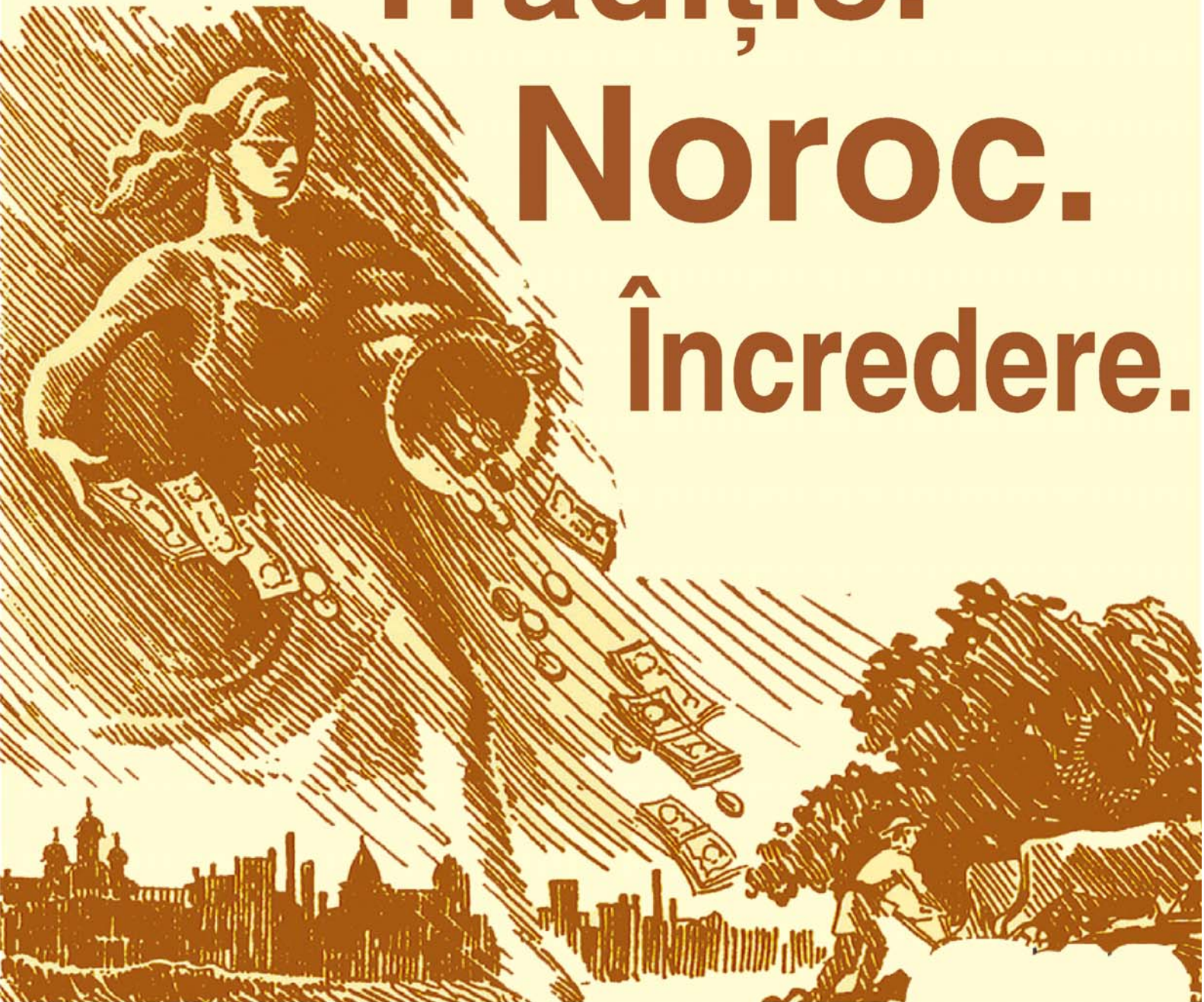
* Număr valabil în rețelele Orange, Vodafone și Cosmote.

* În rețeaua Vodafone, costul unui SMS de răspuns este de 0,95 euro.

loteria
română

Tradiție.
Noroc.
Încredere.

Bacantele

Pogorâte din meandrele mitologiei și transpuse de Mihai Măniuțiu într-o modernitate atemporală Bacantele ne-au încântat miercuri seara pe scena Teatrului Național „Radu Stanca”, provocându-ne, totodată, la o căutare

continuă a sensurilor.

Având o simbolistică foarte bogată, viziunea scenică reușește să eclipseze textul lui Euripide, acesta trecând pe planul al doilea. Dacă, citind textul, ne imaginăm un Dionysos fermecător și puternic, Mihai Măniuțiu ne șochează prin înfățișarea unui zeu neputincios și chinuit, subjugat unor handicapuri fizice, contrastând puternic cu imaginea lui Tiresias, care este întruchiparea însăși a vigoriei și a pulsului vieții.

Bacantele, adoratoarele zeului, sunt prezentate ca niște fiare carnivore, total dăruite ceremoniilor dionysiace, devenind în raport cu acesta ca niște mame și, totodată, amante. Jerfa față de el este totală, ele fiind capabile până la sacrificiul de sine lăsându-se transformate în păpuși dirijate cu ușurință de zeu. Prezența bacantelor pe scenă este una euforică, nouă actrițe superbe cu părul lung și despletit, sălbatic și senzual, ne fură privirile, subjugându-ne pe tot parcursul spectacolului.

Între amplasarea jocului scenic și public se găsește o plasă de sârmă care poate să constituie o barieră temporală, religioasă, de percepție sau poate chiar să delimiteze o cușcă în care fanaticii sunt închiși pentru a nu contamina lumea cu animalismul lor.

Ceea ce m-a fermecat la acest spectacol a fost puternica amprentă a regizorului – artist, care asociază o multitudine de tablouri, împânzite cu metafore și semnificații ascunse, îmbogățite cu un suport auditiv extrem de puternic, completând tenta agresivă a piesei.

Doriana Tăut

greiner
packaging

STUR-SIB

Noi mișcăm orașul!

Conferința lui Mike Phillips

Așa cum ne-am obișnuit, Centrul Cultural Habitus găzduiește, zilnic, numeroase conferințe, având ca invitați personalități ilustre ale spațiului socio-cultural. Miercuri, invitatul de onoare a fost scriitorul și jurnalistul Mike Phillips, care, așa cum el însuși a ținut să sublinieze, nu este la prima vizită în Sibiu. Conferința a fost deschisă de Constantin Chiriac, directorul Teatrului Național „Radu Stanca”, care a manifestat o deosebită plăcere față de prezența și participarea acestui om la Festivalul Internațional de Teatrul de la Sibiu; parteneriatul celor doi, început acum câțiva ani, a creat o legătură puternică, domnul Chiriac afirmând că este nespuse de bucuros pentru faptul că este „contemporan cu acest prieten”. Acestea fiind spuse, „maestrul dialogului” a fost lăsat să ia cuvântul.

Cum tema acestei conferințe a fost Poate tradiția să ucidă viitorul potențial al teatrului european?, Mike Phillips nu s-a sfiit să afirme că una dintre problemele care îl frământă cel mai frecvent este legată de viitorul teatrului. Oratorul a precizat însă că întrebarea „care este viitorul teatrului?” a dat naștere automat unei alte întrebări: „de ce îmi pun această întrebare?”, precizând că instinctul îi dictează să înlocuiască prima întrebare pe care și-a adresat-o cu o alta. În felul acesta, concentrându-se nu asupra trecutului istoric, ci asupra viitorului, întrebarea „ce se va întâmpla cu teatrul?” iese la iveală, manifestându-se ca o problemă ce necesită o profundă reflecție din partea interlocutorului.

În acest context, Mike Phillips menționează că cel mai important aspect care influențează dezvoltarea teatrului este reprezentat de mediul înconjurător. Însă, de-a lungul timpului, condițiile are au asigurat supraviețuirea teatrului s-au schimbat, acum existând un nou mediu în care teatrul trebuie să lucreze. Spațiul european, în marea lui diversitate, unde fiecare țară membră este purtătoare a unei proprii tradiții culturale, deși a manifestat dorința de a explora necunoscutul, până acum nu s-a bucurat de libertatea deplină de a experimenta. Principala problemă a fost mobilitatea identităților, teatrul devenind la ora actuală o arenă în care se desfășoară constant o luptă ce are în vedere căutarea și definirea unei identități.

La finalul conferinței, invitatul a avut amabilitatea de a răspunde la câteva întrebări. Una dintre cele mai inspirate întrebări a fost: „Cum definim identitatea în zilele noastre?” Răspunsul a fost pe măsură, Mike Phillips spunând că, astăzi, un om trebuie, în primul rând, să se definească pe sine, iar cel mai important aspect este stabilirea identității în raport cu divinitatea. Acest lucru este posibil printr-un dialog sincer între diferitele laturi ale personalității sale și ale experienței de zi cu zi.

Lucia Bucurenciu

Mike Phillips' Conference

As we have already got accustomed, the Habitus Cultural Centre hosts, daily, numerous conferences, each one of them having famous personalities of the socio-cultural space, as special guests. On Wednesday, the special guest was Mike Phillips who, as he emphasized himself, is not on his first visit to Sibiu. The conference was opened by Constantin Chiriac, the manager of the “Radu Stanca” National Theatre, who demonstrated a great pleasure for the presence and participation of this man at the Sibiu International Theatre Festival; the partnership between the two, began a few years ago, has created a strong connection, Mr. Chiriac claiming he was extremely happy for being “contemporary of this friend”. All these said, “the master of dialogue” was given the floor.

Since the topic of this conference was Is Tradition Killing the Future Potential of European Drama?, Mike Phillips was not shy of stating that one of the questions that most worried him had to do with the future of drama. The orator also said that the question “what is the future of drama?” automatically gave birth to another one: “why am I asking myself this question?” specifying that is instinct dictated him to replace the first question he had asked

himself with another one. This way, not focusing on the historical past, but on the future, the question “what is going to happen to drama?” comes out, expressing itself as a problem which requires a profound reflection from the interlocutor.

In this context, Mike Phillips noted that the most important issue that influences the development of drama is the environment.

But, over time, the conditions that ensured the survival of the drama have changed and now a new environment exists, in which the theatre must work. The European area, in its great diversity, where every member country has its own cultural traditions and although having already expressed its willingness to explore the unknown, until now has not enjoyed complete freedom to experiment. The main problem until now was the lack of mobility of identities. Therefore drama is currently an arena where a ceaseless battle takes place; a battle that tries to find and define a common identity.

At the end of the conference, the guest was kind enough to answer some questions.

One of the most inspired questions was: “How do we define identity today?” The answer measured up to the question, Mike Phillips saying that a man must define himself, in the first place knowing that the most important aspect is to establish the identity in relation to divinity.

This is possible only through a sincere dialog between the different sides of man's personality and of his daily experience.

Lucia Bucurenciu

translated by Camelia Oană and Oana Mila

Kaiser Agency: o șansă, o speranță!

Marti, de la ora 14:00, la Centrul Cultural Habitus, a avut loc o conferință specială, la care au fost invitați membrii unei agenții importante în zona promovării dramaturgiei contemporane: Kaiser Agency. Aceștia au fost foarte punctuali, mai punctuali chiar decât publicul și deși sala de conferințe era aproape goală la ora începerii, Zeno Stanek și Walter Kootz s-au așezat la masă și au așteptat semnalul că pot începe. Publicul nu a fost foarte numeros, așa că, după cum spuneau și invitații, a fost o întâlnire mai familiară.

Kaiser Agency, este o agenție din Viena, care reprezintă o afacere de familie, începută în urmă cu 80 de ani. Membrii agenției își iau rolul foarte în serios, unul dintre aceștia făcând afirmația că „această tradiție este o obligație.” Am avut privilegiul de a vedea o poză cu străbunicul unui actual membru al agenției Kaiser, un actor care a pus bazele afacerii. În cadrul acestei conferințe, publicul a fost informat de istoricul acestei agenții, de ocupațiile și munca depusă de membrii acesteia. Membrii Kaiser Agency, sunt oameni care au o cultură bogată în domeniul teatral, sunt oameni care lucrează în teatru, ca dramaturgi, asistenți de regie sau critici teatrali, iar munca lor nu este

chiar una ușoară, având în vedere faptul că au de citit în jur de 400-700 de piese de teatru pe an, iar pe urmă să ia o decizie legată de autorul fiecărei piese. Aceștia se ocupă strict de promovarea tinerilor, nu doar în Austria, ci chiar și în țări precum România sau Bulgaria. Atunci când aleg piesele de teatru care urmează să fie publicate, membrii Kaiser Agency caută ca autorii acestora să transmită un mesaj puternic, să poată vorbi despre ceea ce au scris până în cel mai mic detaliu. Kaiser Agency nu este o instituție ajutată de stat. Bani câștigați de pe urma scrierilor publicate sunt investiți în noi proiecte de promovare a tinerilor dramaturgi. Totul este o rețea. Oamenii se anunță între ei și astfel au creat cele mai multe legături, ajungând o agenție de promovare a dramaturgiei contemporane, foarte importantă în lume.

Este de admirat faptul că în perioade de criză, când oamenii nu mai fac investiții, mai ales în cultură, agenția Kaiser supraviețuiește, fără să fie finanțată de stat, ci doar din câteva sponsorizări, parteneriate și bineînțeles, datorită dramaturgilor promovați. La sfârșitul conferinței, publicului i-au fost oferite cărți din partea agenției Kaiser.

Cristina Reștea

Rooster, cocoșul cu suflet de om

O nouă surpriză în cadrul FITS 2010 a putut fi gustată în cea de-a șasea zi de festival. Scena Casei de Cultură a Sindicatelor a găzduit, din nou, o companie israeliană, într-o co-producție a Operei din Israel și Centrului Suzzane Dellal, în spectacolul Rooster. Regia și coregrafia au fost semnate de Barak Marshall. Acest spectacol de teatru-dans are la bază fragmente din Bontsche cel tăcut de I. L. Peretz, Așteptându-l pe Godot de Samuel Beckett, precum și numeroase povestiri din Biblie și din folclorul yemenit.

Povestea spectacolului urmărește visul personajului principal care se află într-o continuă încercare de a găsi dragostea, însă, de-a lungul piesei, acesta rămâne victima geloziei și cruzimii celorlalți.

„Bontsha a fost un om; a trăit necunoscut, în tăcere și la fel a murit. El a trecut prin lumea noastră ca o umbră. Când s-a născut Bontsha, nimeni nu a luat un pahar cu vin. (...) El a existat ca un bob de nisip, la marginea unui vast ocean, printre milioane de alte boabe de nisip identice și atunci când vântul l-au dus peste la celălalt mal de ocean, nimeni

nu a observat, nimeni”. (I. L. Peretz) Firul narativ al spectacolului se derulează timp de o noapte, în care secvențe din opera lui Kafka sunt perfect combinate cu teatrul absurdului și chiar cu mitologia greacă. Pe ici pe colo, scena este presărată cu dansuri balcanice, țigănești, din Orientul Mijlociu și chiar din America.

Titlul spectacolului are dublă semnificație. În primul rând, în engleză, termenul desemnează „cocoșul”, personajul comic al poveștii. În al doilea rând, în limba ebraică, sensul cuvântului „rooster” este total diferit, el însemnând „om”. În esența sa, Cocoșul este un spectacol antrenant, plin de momente comice, dar și surprinzătoare. Poate cele mai neașteptate momente al show-ului au fost cuvintele în limba română pe care dansatorii israelieni le-au pronunțat și dansul pe o melodie românească.

Barak Marshall, coregraful și regizorul spectacolului a creat Cocoșul pentru Festivalul de dans din Tel Aviv din 2009, după un alt succes la același festival, în 2008 cu Monger.

Andreea Radu

Au ratat finalul...

Nu mai e, de mult timp, o surpriză faptul că spectacolele lui Mihai Măniuțiu sunt spectacole de forță, care nu te lasă să uiți nici măcar o secundă că te afli ținut în fața unei furtuni de mari proporții, în fața acțiunii înseși. Impactul, explozia, cuvântul clar, sunt elemente fără de care scena ar fi de nerecunoscut. Sunt folosite, aproape mereu, într-un mod ingenios, devin, foarte ușor, o amprentă greu de înlăturat, eforturi răsplătite prin atâtea premii câștigate de-a lungul timpului.

Dacă ne referim, însă, la textul lui Euripide, poate cel mai puternic text din întreaga perioadă a teatrului antic, abordarea le cere pe toate cele de mai sus, plus încă ceva. Emoția nu s-a văzut în spectacolul lui Măniuțiu. Jocul de excepție al actorilor turci, uraganul din spatele plasei de sârmă ce îi poziționau ca în interiorul unei cuști ce nu dorește evadarea, a atins doar una din cele două mari condiții necesare. Dacă frica s-a instaurat încă de la început, mila a încetat să apăra, sfârșitul venind, parcă, mult înainte de vreme.

Deși sângeros peste limitele imaginarului, chiar și în textul original, atenția cade pe două elemente, aflate la polul opus. Pe o dualitate care a lipsit. Poate pentru că sutele de cutii din decor, plasa și microfoanele, au ținut să-și danseze delirul în afara naturii, element INDISPENSABIL aici.

Muzica, deși potrivit aleasă, este folosită în mod abuziv, parcă forțând un ritual care, la origini, nu are nevoie de niciun auxiliar.

Mobilitatea, costumele și precizia în executare sunt elemente ce merită amintite. Dansul bacantelor în cerc, din timpul violului sângeros, o vulgaritate ușoară și cele câteva cearșafuri albe, echilibrează puțin balanța atrocităților.

Spectacolul lui Mihai Măniuțiu – un spectacol bun, dar violent, ce poartă amprenta unei modernități, a unei identificări cu un prezent ce există, trăiește și se trăiește.

Cristian Opris

• CENTRUL CULTURAL HABITUS

10:00 – Conferință de presă FITS - moderator Octavian Saiu

11:00 – Lansare de carte: TEATRUL AZI (ROU)

1. ARIANE MNOUCHKINE. ARTA PREZENTULUI de Fabienne Pascaud, traducerea Daria Dimiu, Editura „Fundatia Culturală Camil Petrescu – Teatrul Azi”

2. ARIANE MNOUCHKINE, ediție de Béatrice Picon-Vallin, traducerea Andreea Dumitru, Editura „Fundatia Culturală Camil Petrescu – Teatrul Azi”

3. ROBERT WILSON de Maria Șevțova, trad. Odette Kaufman-Blumenfeld & Olița Cîntec, Editura „Fundatia Culturală Camil Petrescu-Teatrul Azi”

4. DRAMATURGI ISRAELIENI DE AZIantologie de Ada-Maria Ichim, traducerea Ada-Maria Ichim, Editura „Fundatia Culturală Camil Petrescu – Teatrul Azi”

5. GORAN STEFANOVSKI – POVEȘTI DIN ESTUL SĂLBATIC antologie de Ioana Ieronim, traducerea Ioana Ieronim Editura „Fundatia Culturală Camil Petrescu – Teatrul Azi”

6. CITINDUL PE SHAKESPEARE de Andrzej Żurowski traducerea Cristina Godun, Editura „Fundatia Culturală Camil Petrescu – Teatrul Azi”

14:00 – Conferință specială: TEATRUL MODERN JAPONEZ ȘI OPERA MEA – Oriza Hirata (JPN)

• LIBRĂRIA HUMANITAS

12:00 – Spectacol lectură: AH, BĂTRÂNA MAGIE NEAGRĂ de Koffi Kwahulé (CIV/FRA), traducerea Daniel Nicolescu

• AMBIENT - spectacol itinerant

12:00 – RITM ȘI PASIUNE – La Banda del Surdo (ESP)

• AMBIENT - spectacol itinerant

13:00 – RITM ȘI PASIUNE – La Banda del Surdo (ESP)

• IMPERIUM CLUB

14:00 – Workshop: SEMINAR DE DEZBATERI - Leeds Metropolitan University (GBR) / ULBS / FITS

• TRAMVAI SIBIU – RĂȘINARI – SIBIU

14:00 – Spectacol de teatru: UN TRAMVAI NUMIT POPESCU – Regia: Gavriil Pinte – Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)

• TEATRUL GONG

17:00 – Spectacol de teatru: SUB PRESIUNE – Regia: Giuseppe Provinzano și Giuseppe Massa – Teatri Uniti Napoli (ITA)

• Pietonala NICOLAE BĂLCESCU - spectacole itinerante

17:00 – Paradă costume – OISTAT (USA), FITS

18:00 – ORCHESTRA TRĂSNITĂ – The Cockney Awkestra (GBR)

19:00 – TURIȘTII ZBURĂTORI – The Flying Buttresses (GBR)

20:00 – Concert (1h) – Fanfara de la Cozmești (ROU)

21:00 – RITM ȘI PASIUNE – La Banda del Surdo (ESP)

• SALA STUDIO - Teatrul Național „Radu Stanca”

18:00 – Spectacol de teatru: METAMORFOZA – Regia: Osamu Matsumoto – Mode Theatre Company (JPN)

• Incinta CARREFOUR

19:00 – Spectacol itinerant: ORCHESTRA TRĂSNITĂ - The Cockney Awkestra (GBR)

• TEATRUL NAȚIONAL „Radu Stanca”

19:00 – Spectacol de teatru: PYRAMUS & THISBE 4 YOU (1h30') – Regia: Alexandru Dabija - Teatrul Odeon (ROU)

• SALA THALIA

19:00 – Spectacol de teatru: AL NAMROOD (45') - scris de Dr. Sultan bin Mohammed Al Qasimi - Regia: Almonsef Alsouissi - Sharjah National Theatre United Arab Emirates (ARE)

• HALA SIMEROM

21:00 – Spectacol de teatru: 20 / 20 – Regia: Gianina Cărbunaru - Studio Yorick (ROU)

• CASA DE CULTURĂ A SINDICATELOR

21:00 – Spectacol de teatru: MISS DAISY ȘI ȘOFERUL EI – Regia: Claudiu Goga - Teatrul Evreiesc de Stat (ROU)

• CETATEA CISNĂDIOARA

21:30 – Spectacol de teatru: CAVALERUL VERDE – Regia: Bryan Reynolds – Transversal Theater Company (USA)

• HALA LIBRA - BALANȚA

22:00 – Spectacol de teatru: FAUST – Regia: Silviu Purcărete – Teatrul Național „Radu Stanca” (ROU)

• PIAȚA MARE - Scenă

22:00 – Concert: BERE GRATIS (50') prezentat de ARTMANIA (ROU)

• Fațade Hoteluri IBIS ȘI RAMADA

23:00 – Acrobație aeriană: VERTICAL - Xtreme (ROU)

The Green Knight

Transversal Theatre Company a prezentat, în premieră la Sibiu, în Cetatea Cisnădioara, spectacolul de teatru Cavalerul Verde. Bryan Reynolds a avut o viziune regizorală aparte, cu un decor minimalist care include mult cântec și dans. Eroii sunt relativ puțini, patru la număr, care întruchipează, pe rând, mai multe personaje. Povestea începe cu un joc de cărți la care participă fiica regelui Arthur și cavalerul acestuia,

Sir Gawain. După căsătoria celor doi, Sir Gawain acceptă o provocare ce vine din partea unui luptător misterios care este total verde și a cărui prezență ne este înfățișată pe video-proiecție. Cavalerul regelui Arthur are dreptul la prima lovitură cu un topor, în schimbul unei lovituri a cavalerului verde după un an și o zi. Îndeplinirea misiunii și aventurile sale denotă spiritul cavaleresc și loialitatea. Hazardul în care se lansează are repercursiuni neașteptate. În drumul său, descoperă zâne și demoni care își exercită forțele asupra lui, ajungând să săvârșească tot felul de fapte ieșite din comun, de exemplu, să își taie mâna.

Spectacolul este ușor agresiv din punct de vedere vizual, cu o notă sexuală destul de ridicată dar există echilibru datorită elementelor de recuzită pe care le folosesc: jucării de pluș și coroane de plastic care

stănesc hazul și, astfel, se naște comicul de situație. Ritmul spectacolului este completat de personajele din proiecții și de muzica care este destul de antrenantă. Interesant este faptul că personajele nu folosesc culisele, rămân în scenă pe toată durata spectacolului. Când nu au de interpretat nimic, se retrag în spatele scenei și așteaptă cu spatele la public. Costumele sunt simple, iar jocurile de lumini, în nuanțe de verde și violet, au rolul de a împărți spectacolul în mai multe tablouri.

Cavalerul verde este o comedie menită să relaxeze, să binedispună publicul, nu ridică probleme filozofice, nu trebuie să medităm asupra vreunui subiect, el se conturează doar în jurul comicului de limbaj și situație. Relațiile dintre personaje au fost firești, iar din punct de vedere actoricesc, au reușit să zugrăvească personaje clare, cu personalități diferite. Munca actorilor a fost destul de grea, reușind performanța de a se sincroniza cu banda înregistrată și cu imaginile proiectate. Dificile au fost și mișcările pe care le-au efectuat și care au atestat o capacitate fizică demnă de tot respectul.

Carmen Stroia

Coordonator APLAUZE: lect. univ. dr. Ion M. Tomuș
(Universitatea „Lucian Blaga” din Sibiu)

Ioana Mălău, Adina Katona, Ivona Viștraș, Andreea Radu, Lucia Bucurenciu, Cristian Opreș, Diana Moga, Gheorghe Igna, Mihaela Anghel, Carmen Stroia, Roxana Ienciu, Andreea Gavrilei, Gabriela Popa, Doriana Tăut, Cristina Reștea, Alexandra Păzgu, Vlad Dumitrescu, Camelia Oană, Oana Mila, Vladimir Zeca
Echipa „Academia Cașavencu”: Simona Rădoi, Radu Alexandru, Dragoș Vasile, Florin Iaru

Fotografi FITS: Mihaela Marin, Dragoș Spițeru & Scott Eastman

DTP: Teodora Stanca, Sanda Balint, Mihai Baciu

Reușim împreună.

Avem pasiunea și dinamismul
pentru a te susține.

☎ 0800 802 02 02 www.raiffeisen.ro

Personajele întrebă, Academia Cațavencu răspunde:

**"În Bulgaria? Ce căuta neam-
țul în Bulgaria?"**

(Pampon, *D-ale carnavalului* de
Ion Luca Caragiale)

Investea în litoralul bulgăresc.
S-a prins și el că, dacă bagă
bani în al nostru, îl costă de
trei ori mai mult și se strică de
două ori mai repede.

**"Ei, ia spune-mi, Varia, ați plătit do-
bînda?"**

(Ania, *Livada cu vișini* de Anton Pavlovici
Cehov)

Șșșt! Nu vorbi de funie în casa împrumutatului!

**"Cravata? Ce-i cu ea? (Duce mîna la gît.)
Ca să vezi, așa e! Ce chestie! Unde s-o
fi rătăcit?"**

(Berenger, *Rinocerii* de Eugen Ionescu)

Nu mai contează, las-o așa. În ziua de azi, cra-
vată poartă doar două dintre cele mai detes-
tate categorii sociale: politicienii și hipsterii.

**"Și ați venit în București ca să vedeți
balonul?"**

(Hazliu, *Cucoana Chirița în balon* de Vasile
Alecsandri)

Exact. Mare greșeală am făcut! După ce-am
văzut cîte baloane zboară prin peluze, în
Ghencea, am plecat la pauză, ca să prindem
repriza a doua la niște parașute din Dorobanți.

"Un soț? Un diavol?"

(Gremio, *Îmblînzirea scorpiei* de William
Shakespeare)

Să-i zicem, simplu, președinte, doamna Băsescu.

**"Crimele... sînt copiii teribili ai exas-
perării... Și dacă și gîndul ar trebui
pedepsit, cine dintre noi n-ar merita
măcar o dată în viața lui pedeapsa
capitală?"**

(Peruzeanu, *O soacră* de Ion Luca Caragiale)

Frumos spus. Dar cred că a venit, totuși, vre-
mea faptelor urîte. Și nu cred că riscă cineva
pedeapsa cu moartea pentru două-trei bombe
cu sindicat, aruncate în clădirea guvernului.

**(cătore Țugulea): "Și tu? Ce stai ca un țap
logodit?... Ești mîndru.... Ai sabie... Și
ce-ai să faci cu ea?"**

(Irina, *Apus de soare* de Barbu Ștefănescu
Delavrancea)

O să taie frunză la cîini, logic. Pentru banii ăia
are cîineva pretenția să plece la război de dimi-
neața pînă seara?

BĂ, DACĂ NU SÎNTEȚI
ÎN STARE SĂ SCRIEȚI
O PANCIARTĂ, FACETI
SĂ PARĂ CĂ-I GREVĂ
SPONTANĂ!

Teatrul evenimentelor

Valentin Lazea, economist șef la BNR, a explicat publicului larg că a miza pe termen lung pe o pensie decentă oferită exclusiv de la stat e total nerealist. Ce să zic, mare dezvăluire! Firește că e, s-a prins toată lumea. De la Adriana Iliescu, celebra pensionară care, la 66 de ani și jumătate, a născut o fetiță, pînă la regretatul actor Jean Constantin.

● Cică sindicatele din învățămînt continuă greva și vor să blocheze anul școlar. Începînd de joi, 3 iunie, profesorii refuză să treacă note în cataloage, să încheie medii și să ia parte la examene, se arată într-un comunicat de presă al celor patru federații sindicale din învățămînt. Aparent, profesorii (cel puțin ăia de literatură) acționează după principiul pistolului lui Cehov, care, dacă apare în actul întîi pe perete, e musai să tragă în ultimul. Practic, pînă acum dascălii n-au făcut altceva decît să arate pistolul la presă. Cînd a venit momentul să tragă cu el în guvern, li s-a făcut întotdeauna milă de victimele colaterale – săracii elevi care trebuie să dea Bac-ul. Ce mi se pare greșit la povestea asta? Iată ce: cînd ați stat ultima oară de vorbă cu un proaspăt absolvent de liceu? Și vi s-a părut cumva că merită să spargi la nară o frumusețe de grevă cu un astfel de cap gol?

● Președintele Traian Băsescu a declarat că România nu susține proiectul de tratat de securitate eu-

ropeană propus de președintele Rusiei, Dmitri Medvedev. O fi bun tratatul, o fi rău? Dracu' știe, pe mine altceva mă enervează. Pe lîngă teatru de operațiuni și multă securitate, rușii au vodcă, gaze și cupole aurite la bisericile din Moscova. Noi avem niște NATO și-l mai avem pe Băsescu.

Vești bune

● Teatrul "Lucefărul" din Iași va participa cu două spectacole (*Vrăjitoarea mofturoasă* și *Aventurile Baronului Münchhausen*) la Festivalul Internațional de Teatru de la Praga. Iată, deci, că se poate. Există soluții de criză și în teatru, nu numai în general. Pe lîngă faptul că nu cer diurnă, păpușile sînt mai mici decît actorii și ocupă mai puține locuri în avion.

● Cine nu știe e destul de bine să aște. 2010 e anul Cehov (pe 29 ianuarie s-au împlinit 150 de ani de la nașterea marelui dramaturg rus). Cu această festivă ocazie, Teatrul Metropolis din București prezintă trei premiere Cehov cu spectacolele *Nebunul și călugărul*, *Zvăpăiata* și *Funcționarii*, realizate de proaspeți absolvenți ai facultăților de teatru. Vremurile fiind așa cum sînt, e bine să-i bagi pe tinerii energici în cîmpul muncii, ca să nu iasă pe stradă și să dea în cap la lume.

Noi, licei din linia întîii